

Arrest

nr. 145 896 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie van 26 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF loco advocaat B. SOENEN en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 28 december 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Verzoekers asielpcedure wordt afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 72.726 van 3 januari 2012 waarbij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.2. Op 24 februari 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard op 5 juli 2010. Op 11 mei 2012 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

1.3. Op 1 april 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 16 mei 2012.

1.4. Op 29 mei 2012 volgt een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Deze bijlage 13*quinquies* wordt ter kennis gebracht per aangetekend schrijven van 30 mei 2012.

1.5. Op 8 juni 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op diezelfde dag dient hij ook een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet wordt op 29 augustus 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 19 juli 2013 wordt ook de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 19 juli 2013 wordt tevens een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 8 augustus 2013 aan de verzoeker ter kennis gebracht.

1.7. Op 12 september 2013 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag wordt onvankelijk verklaard op 7 oktober 2013. Op 15 april 2014 wordt verzoekers derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, het beroep is gekend onder het rolnummer 156.977.

1.8. Op 29 juli 2014 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze vierde aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 26 september 2014. Op diezelfde dag wordt een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Ook tegen deze beide beslissingen dient de verzoeker een beroep in bij de Raad, het beroep is gekend onder het rolnummer 162.139.

1.9. Op 26 september 2014 beslist de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, tevens tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 6 oktober 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“De heer

Naam + voornaam: A(...), K(...)

(...)

nationaliteit: Kosovo

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven In toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1960, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Aan betrokkene wordt een inreisverbod van 2 jaar opgelegd aangezien hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd.

19.07.2013, hem betekend op 08.08.2013. Betrokkene toont ook niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn terugkeer voor te bereiden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat aan dit arrest geen kosten zijn verbonden en a fortiori niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

3.1. De verzoeker verschaft de volgende toelichtingen:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, lid 2 Vreemdelingenwet teneinde aan de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

4.1.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.2.

Dat de verzoeker kampt met ernstige medische problemen, waarvoor aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingediend, doch ten onrechte werden deze aanvragen als ongegrond, dan wel onontvankelijk afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat hoger beroep werd aangetekend tegen de negatieve beslissingen genomen in het kader van de aanvragen in toepassing van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waardoor de medische regularisatieaanvragen nog niet definitief gewezen is.

- 4.2.1.

Dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing, als volgt luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Dat overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (in casu artikel 3 E.V.R.M.).

In de bestreden beslissing wordt geen enkel element aangehaald die aantoonst dat de verweerster de eventuele schending van voornoemde verdragsbepaling heeft beoordeeld.

Bij gebreke aan enige verwijzing naar de persoonlijke situatie van de verzoeker dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht heeft geschonden.

Dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoeker, toch een inreisverbod werd opgelegd aan de verzoeker en waarom er, ondanks dezelfde humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoeker, meteen een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel heeft geveld, doch wel een stereotype beslissing heeft afgeleverd.

Dat zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de termijn van twee jaar, rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

Dat in casu het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

- 4.2.2.

Dat bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig dient te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

“3.7.De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (P.B.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: ‘de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval’ en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.’ (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt

gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ...”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering)

Dat de Raad voor Vreemdelingenzaken zich aldus reeds heeft uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat in de bestreden beslissing evenwel wordt gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (niet aan de terugkeerverplichting voldaan), doch dat dit geen afdoende motivering is om de termijn van 2 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Dat zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Dat in casu dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig zijn.

De verzoeker heeft ernstige medische problemen, waardoor een terugkeer naar Kosovo, waar hij geen toegang zal hebben tot de noodzakelijke medische behandelingen, door hem onmogelijk wordt geacht.

Dat een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoeker, hoewel deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is, houdt een schending in van de motiveringsplicht juncto de gewaarborgde rechten zoals opgenomen in artikel 3 E.V.R.M.”

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen rekening wordt gehouden met de medische problemen en de humanitaire redenen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die

ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Aan betrokkene wordt een inreisverbod van 2 jaar opgelegd aangezien hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.07.2013, hem betekend op 08.08.2013. Betrokkene toont ook niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn terugkeer voor te bereiden.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 2 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Meer specifiek wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar werd betekend op 08.08.2013.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bovendien uitdrukkelijk werd opgemerkt dat door de verzoekende partij sedert het bevel dd. 19.07.2013 nog steeds geen enkele stap werd ondernomen om het vertrek voor te bereiden.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing onredelijk zou zijn, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zelf zou aangeven dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan ondervinden, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen grondslag missen.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij uiteraard niet dienstig kan voorhouden dat zij zonder meer het recht zou moeten hebben om op het grondgebied te verblijven, zonder daartoe te zijn gemachtigd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Bijgevolg werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht overwogen dat het de verzoekende partij vrijstaat om op eender welk moment een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen, in het kader van haar recht op een gezinsleven, dit in toepassing van de vigerende wettelijke bepalingen.

Inderdaad is de enige reden waarom aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat zij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd, terwijl zij dienomtrent nochtans duidelijk werd geïnformeerd.

“Waar verzoeker stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt tot het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat aan verzoeken reeds op 13 juli 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. De geldigheidsduur van dit bevel werd verlengd tot 2 september 2012. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoeker nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoeker als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan zijn eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg in casu niet worden aanvaard als hinderpaal voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders, te meer zoals hierboven gesteld, verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn partner niet naar Macedonië zou kunnen reizen. In casu kunnen er geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

*De schending van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden aangenomen.”
(R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)*

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

In antwoord op de door de verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Terwijl de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet d.d. 29.07.2014 werd afgesloten met een beslissing d.d. 25.09.2014 waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat de gezondheidstoestand ongewijzigd is t.a.v. de aanvraag d.d. 13.09.2013.

De verwerende partij verwijst naar de motieven van het advies d.d. 25.09.2014 van de ambtenaar-geneesheer en de onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 25.09.2014.

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, laat verweerder gelden dat art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds uitdrukkelijk zou dienen te motiveren waarom deze of gene termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ernstig ter discussie kan staan.

Zie ook:

"Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan', hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel." (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Verweerder laat gelden dat de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27.11.2012 niet volstaat om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Nog los van de vaststelling dat de Belgische rechtsorde geen precedentenrechtspraak kent, dient immers te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ook niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die het voorwerp uitmaken van deze rechtspraak gelijkaardig zijn aan deze in casu.

Immers dient te worden benadrukt dat in de bestreden beslissing wel degelijk afdoende wordt gemotiveerd nopens de concrete situatie van de verzoekende partij, met uitdrukkelijke verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 19.07.2013.

Ondergeschikt dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3. De verzoeker voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de genoemde wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden vermeld. De gemachtigde specificeert dat een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd daar niet is voldaan aan de terugkeerverplichting nu de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juli 2013 en ter kennis gebracht op 8 augustus 2008 en dat de verzoeker ook niet aantoonde stappen te ondernemen om zijn vertrek voor te bereiden. Aldus dient te worden vastgesteld dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden opgenomen die de beslissing houdende inreisverbod van twee jaar gronden. De bestreden beslissing is aldus formeel gemotiveerd en komt hiermee tegemoet aan het bepaalde in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

De verzoeker voert in wezen aan dat de motivering omtrent de bij het bestreden inreisverbod opgelegde geldingstermijn van twee jaar *in casu* niet afdoende is. De verzoeker citeert uit artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet en dat bij het opleggen van een inreisverbod volgens deze bepalingen dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, terwijl de gemachtigde *in casu* heeft nagelaten een dergelijke afweging te maken. De verzoeker meent dat enkel gemotiveerd wordt dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, doch dit is volgens hem geen afdoende motivering om de termijn van twee jaar op te leggen. Tot slot verwijst de verzoeker nog naar zijn medische problemen.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen het belang bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in vraag stelt, dient te worden opgemerkt dat uit het betoog van de verweerder niet blijkt om welke redenen de verzoeker geen belang zou hebben bij de aangevoerde schending van artikel 3 van deze wet. Deze bepaling legt het bestuur immers niet enkel op in de akte te voorzien in de nodige juridische en feitelijke overwegingen, maar ook dat de geboden motivering afdoende dient te zijn. De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de uitdrukkelijke motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de

beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het begrip “afdoende” impliceert voorts dat er een concrete motivering wordt geboden in het licht van de gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). Opdat de motivering afdoende is, dient ze evenredig met het belang van de beslissing te zijn en dient de motivering de beslissing te verantwoorden, te dragen. De draagkrachtvereiste impliceert dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486).

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoeker bij het aanvoeren van deze schending geen belang zou hebben louter om redenen dat uit zijn betoog blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft een inreisverbod dat werd afgeleverd in toepassing van artikel 74/11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Aldus blijkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod, dit is de termijn gedurende dewelke de toegang tot een verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten wordt verboden, een onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Er kan geen inreisverbod worden opgelegd zonder de geldingstermijn ervan te preciseren.

De verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat voor het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° stelt dat een inreisverbod wordt opgelegd van ‘maximum’ drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het eerste lid van dezelfde paragraaf vereist dat voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen (‘maximum’ drie jaar).

In casu is het voorliggende inreisverbod, met een geldingstermijn van twee jaar, als volgt gemotiveerd:

“Het inreisverbod wordt afgegeven In toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1960, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Aan betrokkene wordt een inreisverbod van 2 jaar opgelegd aangezien hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.07.2013, hem betekend op 08.08.2013. Betrokkene toont ook niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn terugkeer voor te bereiden”

Uit deze motivering blijkt dat eenzelfde feitelijke motivering wordt geboden die wordt gehanteerd zowel ter verantwoording van het opleggen van het inreisverbod als ter verantwoording van de geldingstermijn van twee jaar. De gemachtigde stelt immers vast dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting nu geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 8 augustus 2013, en dat de verzoeker ook niet aantoonde stappen te ondernemen om zijn vertrek voor te bereiden. Op zicht van de motieven van de bestreden akte kan niet worden opgemaakt welke van deze feitelijke vaststellingen worden gehanteerd als grond voor het opleggen van het inreisverbod dan wel als grond om in verzoekers geval te opteren voor een geldingstermijn van twee jaar. De verschillende vaststellingen vormen één geheel en zijn terug te brengen op het gegeven dat de verzoeker geen gevolg gaf aan de terugkeerverplichting die hem werd opgelegd middels het op 8 augustus 2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten. De vermelding dat de verzoeker niet aantoonde stappen te ondernemen om zijn vertrek voor te bereiden, voegt in wezen niets toe aan de vaststelling dat hij geen gevolg gaf aan het genoemde bevel om het grondgebied te verlaten.

De motivering dat de verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, wordt aldus aangewend om zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als de beslissing tot het opleggen van een termijn van twee jaar, te schragen. Aldus blijkt geenszins een afzonderlijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor een geldingstermijn van twee jaar (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Hierbij moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, niets afdoet aan de beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde om de geldingstermijn van het inreisverbod aan te passen aan de specifieke omstandigheden van het geval. Aangezien de gemachtigde een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de geldingstermijn van het inreisverbod, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het hanteren van eenzelfde feitelijke motivering om de geldingstermijn van het op te leggen inreisverbod te bepalen op twee jaar als om de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelf te schragen, getuigt van een zekere vorm van automatisme in hoofde van de gemachtigde en laat alleszins niet toe na te gaan of op concrete wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval om *in casu* een geldingstermijn van twee jaar te voorzien.

Het gegeven dat *in casu* werd voorzien in een geldingstermijn die minder is dan de wettelijk voorziene maximumtermijn ter zake, doet geen afbreuk aan de plicht die rust op de gemachtigde om op duidelijke wijze de feitelijke overwegingen kenbaar te maken die hem ertoe brengen om deze of gene geldingstermijn te bepalen. Hoewel de motiveringsplicht die ter zake rust op de gemachtigde enkel een positieve motivering vereist en zij dus niet zover gaat dat specifiek moet worden aangeven waarom de gemachtigde niet kiest voor een andere, nog minder lange of juist langere termijn, of waarom hij geen humanitaire elementen in aanmerking neemt om af te zien van het opleggen van een inreisverbod, moet uit de bestreden akte wel blijken welke omstandigheden concreet nopen tot het opleggen van een welbepaalde geldingstermijn. Het is net op dit laatste punt dat de gemachtigde *in casu* in gebreke blijft.

De vraag of het in de gegeven omstandigheden (de medische problematiek van de verzoeker en de door hem ingediende medische verblijfsaanvragen) al dan niet redelijk is om te voorzien in een inreisverbod van twee jaar, kan door de Raad niet worden beantwoord. Deze kritiek betreft de materiële motiveringsplicht. Deze materiële motiveringsplicht is thans echter niet aan de orde daar *in casu* afdoende motieven ontbreken met betrekking tot de in het bestreden inreisverbod opgelegde geldingsduur van twee jaar, zodat ook niet kan worden nagegaan of deze of gene inhoudelijke beoordeling redelijk of deugdelijk is. Het komt de Raad, bij gebrek aan motieven in de bestreden

beslissing ter zake, dan ook niet toe zich in de plaats te stellen van het bestuur door zelf de afweging van de omstandigheden eigen aan het geval te maken en door zelf een redelijkheidstoets door te voeren aan de hand van de voorliggende gegevens.

De Raad stelt vast dat in de thans bestreden beslissing elk spoor ontbreekt van enige motivering waaruit blijkt dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval. De geboden motivering dat de verzoeker zijn terugkeer niet voorbereidt, voegt in wezen niets nieuws toe aan en betreft een parafrasering van de vaststelling dat hij niet aan de terugkeerverplichting voldeed. Er dient verder te worden opgemerkt dat het bepaalde in artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet niet enkel een onderzoek, maar ook een motivering vereist omtrent de duur van het inreisverbod in het licht van de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. De Raad is dan ook van oordeel dat niet afdoende is gemotiveerd waarom werd gekozen voor een inreisverbod met een geldingstermijn van twee jaar.

De opmerkingen van de verweerder en de rechtspraak waarnaar hij verwijst - rechtspraak die niet bindend is en waarvan niet blijkt dat daaraan identieke gemotiveerde beslissingen ten grondslag lagen - doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Het verweer dat rekening kan gehouden worden met het gegeven dat reeds meerdere malen geen gevolg werd gegeven aan een terugkeerbesluit voor de afgifte van een inreisverbod van drie jaar, is niet dienstig daar de bestreden beslissing slechts sprake is van één terugkeerbesluit (bevel) waaraan door de verzoeker geen gevolg werd gegeven. Waar de verweerder nog poneert dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoeker kenmerken, kan de Raad om de *supra* aangehaalde redenen niet volgen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

Hoewel het niet betwist is dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting hem opgelegd bij bevel van 19 juli 2013 en in dergelijk geval in principe een verplichting geldt om een inreisverbod op te leggen, dient te worden opgemerkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod gelet op de aard van deze maatregel en gelet op het bepaalde in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet niet kan worden afgesplitst van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelve. De bestreden beslissing dient dan ook in zijn geheel te worden vernietigd. Een verder onderzoek van de overige aangevoerde schendingen dringt zich niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie van 26 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftiendor:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE